

[Lønger]

bart giver indtryk af, at der er tale om opgaver, der for så vidt er ens, bortset fra at det er forskellige aldersgrupper, man henvender sig til. Det er altså ikke tilfældet. Som jeg ser det, er der tale om meget forskelligartede opgaver, også opgaver, hvor der kan laves en entydig afgrænsning. Derfor kunne det måske løse noget af fru Aase Olesens problem, hvis vi diskuterede indholdet; så kunne vi bagefter sætte et navn på. Det behøver for min skyld ikke at hedde en børneombudsinstitution. Det må hedde hvad som helst. Det er indholdet, jeg synes er det vigtigste i den forbindelse.

Efter vores opfattelse hører børnene ikke rigtig hjemme nogen steder i det administrative system, vi har her i landet, og samtidig kan man sige, de hører hjemme tusind steder. Når jeg siger, de ikke rigtig hører hjemme nogen steder, er det, fordi det er ikke entydigt, hvor de skal henvende sig, og jeg synes, det lyder helt forkert, når fru Inger Stilling Pedersen siger, at børn sandelig udmærket ved, hvor de skal henvende sig. Den tror jeg simpelt hen ikke på. Der er masser af voksne, der ikke ved, hvordan man bruger det system, vi har. Men det er altså grunden til, at man kan sige, de ikke rigtig hører hjemme nogen steder.

Når man så samtidig kan sige, de hører hjemme tusind steder, er det, fordi der er masser af instanser, der beskæftiger sig med forhold, der vedrører børn. Det gør det selvfølgelig endnu mere uoverskueligt at finde ud af det, at der ikke er et eneste sted, hvor man i det mindste kunne sige, at her beskæftiger man sig med garanti med børn, og hvis de gik forkert, så kunne de dér få at vide, hvor de ellers skulle gå hen.

De emner, det drejer sig om, er jo mangfoldige, dem kan vi ikke lave nogen udtømmende liste over. Jeg mener, at det sociale område for så vidt er et af de mindste, når vi diskuterer børneombud. Forhold i familien kan meget dårligt overhovedet komme ind under arbejdsområdet for et børneombud og da slet ikke som konkrete sager. Dermed mener jeg også at jeg har afvist en stor del af den kritik, der er kommet fra de borgerlige.

Nej, jeg tænker mere på trafikspørgsmål, spørgsmål om legepladser, spørgsmål om skoler, spørgsmål om planlægning, spørgsmål om de kulturelle muligheder, som børnene har, og masser af andre ting, som altså helt

adskiller sig fra det sociale og det familiemæssige. På disse to områder kan jeg ikke se at et børneombud kan gøre så meget. Og netop fordi vi siger, at børneombudet ikke skal have nogen direkte kompetence, vil et børneombud også altid skulle afvise sagen, hvis et barn henvender sig, fordi der er stridigheder i familien. Det må ligge helt uden for kompetencen for den ombudsinstitution, som vi forestiller os.

Men der er stadig væk de øvrige områder, som udgør en stor del af børns liv. Efter vores opfattelse er det meget vigtigt, at vi får dette uafhængige organ, som kan samle viden, som kan være høringsinstans, når politikerne og embedsmændene skal planlægge, som kan rette henvendelse til offentlige myndigheder, når man f.eks. har fået en del henvendelser om et bestemt problem, og så sige: vi har efterhånden konstateret, at de og de forhold er et problem. Det kan rette henvendelse og påpege ting, der kunne gøres bedre, ofte oven i købet uden at det koster en øre ekstra, og endelig i den forbindelse også tage initiativer.

Vi håber, at vi får en interessant diskussion om dette forslag og også om det forslag, som socialdemokratiet kommer med, og jeg vil på baggrund af det indlæg, som fru Aase Olesen havde, foreslå, at vi diskuterer, hvilke opgaver det er nødvendigt at have en instans til at varetage. Så kan vi altid finde ud af, hvad den skal hedde.

Jeg er glad for – og det skal så være min sidste bemærkning – at der er flere ordførere, der har bemærket sprogbroen i forslaget. Vi har faktisk gjort os umage for at skrive sådan, at selv et barn kunne forstå det, og har så af bitter erfaring fundet ud af, at det faktisk er betydelig sværere end at formulere sig i det bureaukratsprog, som man ellers lærer. Men jeg er glad for, at man har bemærket det.

Det giver mig nemlig anledning til at slutte med at sige, at da vi afleverede forslaget til trykning her i folketinget, var det endnu mere forståeligt for børn, men der er altså enkelte ord, som man ikke må bruge, når man laver beslutningsforslag i folketinget. Det hedder ikke »vi«, når man taler om sig selv, det hedder »forslagsstillerne«. Vi havde ellers gjort en undtagelse, for at børnene skulle kunne forstå forslaget, og derfor havde vi faktisk konsekvent skrevet »vi«. Det kan